

Arrest

nr. 171 455 van 7 juli 2016
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Nigeriaanse nationaliteit te zijn, op 2 september 2015 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 15 juli 2015 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 maart 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 8 april 2016.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2016.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat H. CHATCHATRIAN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de rechtspleging

Verweerder verschijnt niet ter terechtzitting en is evenmin vertegenwoordigd. Blijkens het rechtspleging-dossier werd hij hiertoe nochtans regelmatig opgeroepen. Gelet op artikel 39/59, § 2, tweede lid van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) wordt hij derhalve geacht in te stemmen met het beroep. Deze vaststelling heeft evenwel niet tot gevolg dat de Raad het beroep ook automatisch dient in te willigen wanneer toch blijkt dat de vordering onontvankelijk is of de voorwaarden voor toewijzing kennelijk niet zijn vervuld. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de

verwerende partij niet dient te beantwoorden (cf. RvS 8 november 1999, nr. 83.348; RvS 20 maart 2001, nr. 94.124; 21 oktober 2005, nr. 150.057 en RvS 13 mei 2014, nr. 227.364).

2. Onderzoek van het beroep.

2.1. Verzoekster voert in een eerste en tweede middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 7 en 74/13 van de Vreemdelingenwet, van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, van het hoorrecht als algemeen beginsel van behoorlijk bestuur en van het zorgvuldigheidsbeginsel.

2.2. Er dient op te worden gewezen dat overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet de partijen bij beschikking van 29 maart 2016 de grond werd meegedeeld waarop de kamervoorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan worden verworpen.

2.3. Verzoekster richt op 8 april 2016 een schrijven aan de Raad, waarin zij verzoekt te worden gehoord. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt verzoekster kenbaar het niet eens te zijn met de in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, §3 van de Vreemdelingenwet immers geacht in te stemmen met deze grond wanneer zij niet vraagt om te worden gehoord). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25) en dit verzoek zodoende niet mag worden beschouwd als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop te worden gewezen dat het verzoek tot horen er niet toe strekt verzoekster de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift of – in voorkomend geval – de synthesememorie, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, §2 van de Vreemdelingenwet precies wordt gewezen, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

2.4. In het proces-verbaal van 30 juni 2016 staat het volgende vermeld: *“De voorzitter zet de gronden uiteen van de beschikking die het voorwerp uitmaakt van de vraag om te worden gehoord. De verzoekende partij stelt dat zij met deze beschikking niet akkoord gaat en dat verweerder op het ogenblik van de afgifte van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten artikel 8 van het EVRM als hogere rechtsnorm in overweging had dienen te nemen, daar hij niet onwetend kon zijn van haar gezondheidstoestand en haar familieleven en hij hieromtrent dus niet in een afdoende motivering heeft voorzien. Waar de voorzitter er haar op wijst dat zij met haar betoog kritiek uit op de bestreden beslissing, eerder dan op de beschikking, betwist of weerlegt de verzoekende partij dit niet, doch stelt zij enkel te willen benadrukken dat de uiteenzetting in het verzoekschrift afdoende is om de onwettigheid van de bestreden beslissing aan te tonen.”*

2.5. De Raad kan enkel vaststellen dat verzoekster met haar uiteenzetting elementen uit haar verzoekschrift herhaalt en wenst te benadrukken, doch dat in de beschikking reeds werd voorzien in een antwoord op deze elementen. Verzoekster gaat als dusdanig niet in op de argumenten die werden ontwikkeld in de beschikking aangaande haar gezinsleven en het artikel 8 van het EVRM, waar werd gesteld dat blijkt dat verweerder wel degelijk rekening hield met haar familiale toestand, zowel middels de onontvankelijkheidsbeslissing inzake de verblijfsaanvraag conform artikel 9bis van de Vreemdelingenwet – die op dezelfde datum als de thans bestreden beslissing werd getroffen – als middels het synthesesdocument dat zich in het administratief dossier bevindt. Waar verzoekster gewag maakt van haar gezondheidstoestand, kan de Raad enkel vaststellen dat – zoals reeds in de beschikking werd aangegeven – uit voormeld synthesesdocument blijkt dat hiermee rekening werd gehouden, doch dat *“dit niet van toepassing is”*. Verzoekster heeft noch in haar verzoekschrift, noch ter terechtzitting de door haar aangehaalde gezondheidstoestand enigszins geconcretiseerd, zodat de Raad niet kan vaststellen dat verweerder ten onrechte zou hebben gesteld dat in huidig dossier geen medische bezwaren bestonden tegen de afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.6. Gelet op bovenstaande, brengt verzoekster geen enkel element aan dat ertoe leidt anders te oordelen dan wat reeds in de beschikking werd gesteld.

De middelen zijn ongegrond.

3. Korte debatten

Verzoekster heeft geen gegrond middel tot nietigverklaring aangevoerd. Er is derhalve grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, wordt derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring behandeld.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven juli tweeduizend zestien door:

mevr. M. EKKA,

kamervoorzitter,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. EKKA